

Hanzade Servi

HAVUÇ AĞACI

HAVUÇ AĞACI

Hanzade Servi

HAVUÇ AĞACI

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: İrmak Ertaş
KAPAK RESMİ: Merve Atılğan
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-273-6

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

HAVUÇ AĞACI

Hanzade Servi

Hanzade Servi

1978’de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca*

Balık adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü’nü aldı. 2014 yılında *Karakura’nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi’nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik roman ödülünü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarım yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Ortanca Balık (öykü)

Karakura’nın Düşleri (öykü)

Karamel Kokulu Öykü Okulu (öykü)

Hayalet Tozu (roman)

Umacı (roman)

Kumdan Salıncak (roman)

Yo-Yo (roman)

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk (roman)

Hortlaklar Geçidi (roman)

Kalamar Pansiyon (roman)

Havuç Ağacı (roman)

Bölümler

1. Bölüm: Yeni Bir Hayat, Küs İkizler
ve Huysuz Rakun 11
2. Bölüm: Efza'nın Mektubu, İhlamur İçen Ejderha
ve Gizemli Oda.....22
3. Bölüm: Tilkili Kolye, Dolunay, Abrakadabra
ve Albatros Kayıkçı.....32
4. Bölüm: Şaka Şaka! Biraz Yalan Biraz Gerçek Bir Mektup
ve Kuyukaba!!! 42
5. Bölüm: Büyük Yıldıztepelere Çiftliği, Odadaki Tıkırtılar
ve İnanılmaz Bir Doğal Işık 56
6. Bölüm: Alakarga, Korkma Yabani Gulyabaniden
ve Minik Pembe Tilki 71
7. Bölüm: Mezarlıktaki Oyuncak Bebek
ve Yamuk Kulaklar 79
8. Bölüm: Toygar Gitti... Fotoğraftaki Çocuk Kim
ve Kar Yağıyor! 89
9. Bölüm: Tilkilerle Süslü Büyük Barışma
ve Oyuncak Helikopter 100
10. Bölüm: Ağlayan Balık Resmi, Beş Kişilik Kardeş Gücü
ve Bir Cıvıcivin Sansı... 110

Giriş

Sevgili Efza,

Mektubunu alınca hem çok sevindim hem de şaşırıldım. Taşınacağınıza bana haber bile vermediğiniz için kızgın ve kırgındım. Yaz tatilinden döndüğümüz gibi size uğradım ama kapıyı hiç tanımadığım bir kadın açarak, artık orada oturmadığınızı söyledi. Yaşadığım şoku tahmin edemezsin.

27 Ağustos'tan itibaren, mesajlarımın hiçbirine cevap yazmadın. Whatsapp'ta son görülme tarihin de aynıydı. Bu sanırım, taşındığınız gündü. Eşyalarınızı toplayıp kutulara koyarken, benimle bambaşka konularda mesajlaşıyor olman hâlâ garibime gidiyor. Bu, karşında alev saçan üç başlı bir ejderha varken, onun değil arkasındaki duvarın fotoğrafını çekmeye benziyor.

Senden bir ay haber alamayınca önce üzüldüm, sonra sinirlendim, sonra da endişelendim. Telefonun sürekli kapalıydı. Bu kadar uzun süre benimle iletişim kurmaman ve internete girmemen normal değildi. Neyse ki artık sebebini biliyorum.

Okullar açıldığında herkesin tek konuştuğu şey, sizin gidişinizdi. Ailelerinden öğrendiklerini birbirlerine anlatıyorlardı. Babanın, patronuyla anlaşamayıp işi bıraktığını, aylardır iş bulamadığını ve borçlarını kapatmak için evinizi satmak zorunda kaldığınızı söylüyorlardı. Güya dedenin köydeki çiftliğine gitmişsiniz. Ama annen orayı yıllar önce elden çıkardığı için, yeni ev sahiplerinin kiracısıymışsınız. Kirayı da ineklere bakarak falan ödüyormuşsunuz. Ne saçma bir hikâye!

“Öyle olsaydı Efza bana anlatırdı,” dedim.

“Efza sana taşınacaklarını bile haber vermedi,” dedi Yaprak. “Sana sürekli yalan söylüyor ve seni kullanıyordu. Çok safsın.”

Taşınacağınızı bana haber vermediğin konusunda haklıydı. Bu yüzden susmak zorunda kaldım ve bu da canımı acıttı.

Her gün sizin sokaktan geçip, balkonunuzda oturan hiç tanımadığım insanlara bakarken, seni bir daha görüp göremeyeceğimi düşünüyordum. Mektubun beni çok mutlu etti. Keşke zarfa bir fotoğrafını da

koysaydın. O zaman senden uzun bir mesaj almışım gibi hissederdim. Bence mektupların da profil fotoğrafı olmalı.

Demek baban kocaman bir çiftlik satın aldı ve sizin internetten uzak, doğanın kucağında bir yıl geçirmenizi istedi. Bazı büyüklerin bu internetsiz hayat takıntısını anlamıyorum. Sanki kendileri telefonlarına bakmadan bir saat bile geçirebiliyormuş gibi, bizden bunu bekliyorlar. Artık hayatın böyle olduğunu kabullenmeleri gerek. Kendimizi bundan soyutladığımızda elimize ne geçecek ki? Bir yıl boyunca internete girmeyeceğine göre, döndüğünüzde bu sorunun cevabını senden alabilirim. Sahi... Madem bir yıllığına gittiniz, evinizi niye sattınız? Döndüğünüzde alacağınız yeni ev, umarım bizimkine eskisinden daha yakın olur.

At binmen harika! Komşu çiftlikte özgürce gezen tavukların organik yumurtalarını yiyip ineklerin doğal sütlerini içmen de...

Yine de gideceğinizi bana önceden haber vermemenin sebebini hâlâ anlamıyorum. Bu yıl tiyatro kulübü, sensiz çok sönük geçecek.

Sizinkiler nasıl? Mina eminim ki çiftlikte kendisine bir sürü oyun yaratıyordur. Ona, Toygar ağabeye, Ayşe teyzeye ve Sönmez amcaya selamlar...

Not: Sönmez amca çiftliğe internet bağlatsa da, kullanmanızı kısıtlasa olmaz mı? Mesela günde sadece bir saat gibi... İnternetsiz canının sıkılmasından korkuyorum. Aslında kendi canımın sıkılmasından daha çok korkuyorum. Seninle mesajlaşmadan, yolda gördüğüm ilginç bir şeyin fotoğrafını seninle hemen paylaşmadan yaşamaya alışmam zor olacak. Bir yıl boyunca, sana göstermek istediğim tüm fotoğrafları bir klasörde biriktirebilirim. Ya da onların çıktısını alıp sana mektuplarımla gönderebilirim. Sen de üstlerine yorumunu ekler, bana geri gönderirsin. Öyle de eğlenceli olabilir, ne dersin?

*Sevgilerimle,
Kuzey Kayra*

1. Bölüm

Yeni Bir Hayat, Küs İkizler
ve Huysuz Rakun

9 Ekim

“Evde fazladan bir oda varken, niye Mina ile beraber kalmak zorunda olduğumu anlamıyorum!”

“Kaç kere söyledim Efza. O odada ev sahiplerinin eşyaları var. Biz kiracıyız. Ev sahipleri ‘o odaya girmeyin’ diyorsa giremeyiz. Yeni hayatını kabullen artık!”

“Tabii, senin için hava hoş! Bütün gün Mina’nın tırnak yiyip abuk sabuk şeylerle uğraşmasını izlemek zorunda değilsin!”

Annemle Efza’nın kavgasını dinlemeyi bırakıp elimi hemen ağızımdan çektim ve önümdeki sehpaye baktım. Dün gece çizdiğim melodika çalan sincap resmini, şeffaf torbayla kaplıyordum. Çünkü geçen gün bahçede iki sincap görmüştüm ve bu resmi, onların tırmandığı ağacın

gövdesine asacaktım. Bence her sincap, melodika çalan bir sincabın resmine bakmak isterdi ve resmi şeffaf torbayla kaplamazsam, yağmur yağdığında suluboya akardı. Yani kesinlikle abuk sabuk bir şeyle uğraşmıyordum.

“Benim için hava hoş falan değil!” diye bağırdı annem.

Buraya geldiğimizden beri o kadar sinirli ve mutsuz ki bazen, bir rüzgâra dönüşüp saçlarının arasında gezinmek ve kulağına, her şeyin düzeleceğini fısıldamak istiyorum. Her şeyin düzeleceğini ona ben de söyleyebilirim. Ama bence bunu rüzgârdan duyması daha inandırıcı olur.

“Zor bir dönemden geçiyoruz,” dedi annem, ağlamak için derin bir nefes alarak. “Lütfen bunu daha da zorlaştırma.”

Efza ayaklarını yere vura vura merdivenleri tırmandı ve odanın kapısını çarptı. Böyle yapmasını sevmiyorum. Çünkü o zaman odamıza giremiyorum. Kapıyı çaldığımda, “Beni rahat bırak küçük kurbağa!” diye bağıyor. İkimize ait bir odada yalnız kalmak istemesi, hiç mantıklı değil.

Annem, zorla gülümsemeye çalışarak gözlerini sildi ve “Hayatımız harika olacak,” dedi bana bakıp. ‘Evet’ anlamında başımı salladım. Hayatımızın harika olup olmaya-çağını ikimiz de bilmiyorduk.

Babam sessizleşmişti. Ağabeyim, Dolunay’ı özlüyordu. Efza, eskisinden daha huysuzdu. Ve dün gece, koridorun sonundaki kilitli odadan tıkırtılar geldiğini duymuştum.

10 Ekim

Buraya 27 Ağustos'ta taşındık. Tam kırk dört gün oldu. Öncesinde annemle babam o kadar çok kavga etmeye başlamıştı ki evimizin, ne şekilde olursa olsun, tekrar huzura kavuşmasından başka hiçbir şey istemiyordum. Bir uzaylı gelip onlara konuşmayı yasaklayabilirdi, ses tellerini sessiz tellere döndürecek bir böcek yutabilirlerdi ya da bağırduklarında kuş gibi cıvıdamalarını sağlayacak bir alet satın alabilirlerdi. Onun yerine babam, “Dedenizin köyüne taşınıyoruz,” dedi. Annem bütün gece ağladı.

Efza'ya neler olduğunu sorduğumda, “Sen anlamazsın!” diyerek beni tersledi. Benden yalnızca iki yaş büyük. On iki yaşındaki Efza'nın anladığı bir şeyi, on yaşındayım diye anlamamam mantıksız.

Babam Efza'nın telefonundaki kocaman internet paketini en düşüğe indirince, evde yine kıyamet koptu. Annemin ona bu kadar sinirlenmemesini, gideceğimiz yerde internetin zaten zar zor çektiğini, bu yüzden eve modem falan almayacağımızı söylemesi de, tabii ki işleri kolaylaştırmadı. Efza, annemle babama, ikisinden de nefret ettiğini söyledi. Babam, “Tasarruf yapmak zorundayız,” diye mırıldandı. Efza'ya koşup, “Neler olduğunu anlıyorum,” dedim. “Bence artık paramız yok!”

İstanbul'daki son birkaç haftamızda, babamın işe gitmediğinin farkındaydım. Ama galiba bu durum,

sandığımdan daha uzun süredir devam ediyordu. Babam, sabahları işe gidiyormuş gibi evden çıkıyordu ama takım elbise giymeyi bıraktığı için, bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Annemin mutsuzluğunun altında da, büyük ihtimalle, babamın işiyle ilgili sorunlar vardı.

On beş yaşındaki ağabeyim Toygar ise, annemle babamdan bile daha mutsuzdu. Çünkü ‘en iyi dostum’ dediği Dolunay’dan ayrılmak zorunda kaldı. Annemle babam, Dolunay’ın anne babası Erdem amca ve Suna teyzeyle yıllardır arkadaş olduğu için, ağabeyimle Dolunay da oldukları günden beri ikiz gibiler. Efza bazen “Sanki bizimle değil, onunla kardeş,” diye, kıskançlıkla söyleniyor.

Ben Dolunay’ı kıskanmıyorum. Çünkü çok iyi biri. Her karşılaştığımızda bana sınıksı sarılıyor, neler yaptığımı soruyor ve sadece sormakla kalmıyor, cevaplarımı da ilgiyle dinliyor. Geçen sene Toygar’la pembe bir oyuncak köpek aramak üzere tüm oyuncakçıları gezerken bize katılmış, bir kez bile ‘oyuncak köpeğin niye pembe olması gerekiyor ki?’ dememişti. Efza bu soruyu daha ikinci oyuncakçıda sorup eve dönmüştü. Ağabeyim Dolunay’dan ayrı kalacağı için üzülmeğe haklı. Ama daha taşınma hikâyesi ortada yokken üzülmeğe başlamıştı. Bu da, bilmediğim çok şey olduğunu gösteriyor.

Yetişkinlerin önemli konuları bizden gizlemesi, çocukları görmezden gelmeleri sinirimi bozuyor. Tabii bunun iyi bir yanı da var. Hazır görünmez olmuşken, sırları kendiniz çözebilirsiniz.

11 Ekim

“Bazı insanlar, karıncaları yiyor,” dedi Duru.

Dere kıyısına inmiştik. Gözlerimi onun çamurlu, çıplak ayaklarından alamayarak “Sahi mi?” diye sordum.

“Televizyonda izledim. Büyük bir restoranın ünlü şefi, harika bir yemek yaptı. Sonra üzerine, bir cımbız kullanarak, itinayla ölü karıncaları dizdi. Normalde, yemeğinden karınca çıksa kıyameti koparırısın. Ama bazı insanlar bunu özel olarak sipariş edip para ödüyor.”

“Ya büyük bir restoranın ünlü şefi aklını kaçırırsa?” dedim. “Hamamböceği kanatlarının ekşi kremayla harika gideceğini iddia edip bunu tabaklara cımbız kullanarak, itinayla dizerse? Birileri özel olarak sipariş edip para öder mi?”

“Kesinlikle öder.”

Duru on üç yaşında. Annesi Esin teyzeyle babası Murat amca, az ötemizdeki büyük çiftliğin ve bizim oturduğumuz evin sahibi. Duru'nun bir de ikizi var. Adı Durul. Açık sarı saçları ve ela gözleriyle, birbirlerinin kopyası gibiler. Sürekli bahçıvan pantolonu giyiyorlar, yalınayak geziyorlar ve aklınıza bile gelmeyecek konular hakkında bir sürü şey biliyorlar. Mesela Durul, geçen gün, Komodo ejderi isimli dev kertenkelenin tükürüğünde elliden fazla bakteri olduğunu ve nefesinin kokusuyla, hayvanın sadece suratımıza üfleyerek bile bizi bayıltabileceğini anlattı.

“Tabii bu gücünün farkında olmadığı için, muhtemelen seni yemeye kalkacaktır,” diye de ekledi.

Dünyanın bir yerinde, nefesinin kokusunu duymayı asla istemeyeceğimiz dev bir kertenkelenin yaşıyor olması, bence iğrenç olduğu kadar heyecan verici.

İkizlerle ilgili garipsediğim çok şey var. Garipsemek sözcüğünü, Yıldırım amcadan öğrendim. O, köy mezarlığının bekçisi. Tabutların bulunduğu odada uyuyor ve bütün sebzelerin taklidini yapabiliyor. (Favorim, içine kıyma konulmasını istemeyen patlıcan taklidi.) Bir gün bana, mezarlıkta yaşamasını kastederek “Bunu garipsedin mi küçük kız?” diye sordu. “Hayır,” dedim. “Garipsemedim.”

Duru ile Durul, birbiriyle küs. (Hem de öğrendiğimize göre, tam iki senedir!) Biri onlara niye küstüklerini sorduğunda Durul, Duru’nun böğürtleni çok sevdiğini, Duru da Durul’un uzaktan kumandalı helikopter uçurmayı çok sevdiğini söylüyor. Bunlar, iki kardeşin küsmesi için oldukça garip sebepler. Ben de çekirdek yerken dans etmeyi seviyorum ama ağabeyimle ablam bana bu yüzden hiç küsmedi.

Efza, ikizlerle arkadaş olmayı kesinlikle istemiyor.

“Ailemiz, bu mezbelede oturmak için onların ailesine para ödüyor,” diyor. “Onlara her baktığımda, bunu görüyorum.”

Mezbele, ‘pislik içindeki yer’ demek. Ben evimizi mezbele olarak görmüyorum. Sadece, iki katlı olmasına rağ-

HAVUÇ AĞACI

"Havuçlar yerde yetişiyor ama ben havuç ağacı çizmeyi seviyorum."

Mina, küçük bir köy evine taşınmak zorunda kaldıkları için, ailesinin diğer üyelerinin aksine çok mutlu! Kurbağalara dans etmeyi öğretiyor, sincaplara resim çiziyor, uçarken düşmüş böceklere yardım ediyor. Evlerindeki kilitli odadan gelen tıkırtıların peşine düşen Mina'nın tek hayali, herkes havuçların yerde yetiştiğini söylese bile, havuç ağacı çizmekten asla vazgeçmemek!

Ünlü yönetmen Albatros Kayıkçı'nın köyde bir film çekmesi, Mina ve ailesinin hayatını nasıl değiştirecek? Böğürtlen ve oyuncak helikopter yüzünden iki yıldır kūs olan komşu ikizlerin hüzünlü sırrı ne?

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) tudemyayingrubu

ISBN 978-605-285-273-6

9 786052 852736